

15P, 7H, 6SM Đích Cố Sự Đại Tập

Contents

15P, 7H, 6SM Đích Cố Sự Đại Tập	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Đau Đớn	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Có Lễ	3
3. Quyển 1 - Chương 3: Tiến Triển	5
4. Quyển 1 - Chương 4: Pleaseworthy Thương	7
5. Quyển 1 - Chương 5: Làm Ôn...	8
6. Quyển 1 - Chương 6: Khoai Tây	8
7. Quyển 1 - Chương 7: Quà Tặng	9
8. Quyển 1 - Chương 8: Có Thể	9
9. Quyển 1 - Chương 9: Chất Chứa	10
10. Quyển 1 - Chương 10: Hứa	11
11. Quyển 1 - Chương 11: Hồi Tiếc	11
12. Quyển 1 - Chương 12: Tha Thứ Cho Anh...	12
13. Quyển 1 - Chương 13: Giấy Xin Phép	14
14. Quyển 1 - Chương 14: Báu Vật	14
15. Quyển 2 - Chương 1: Ước Nguyện	15
16. Quyển 2 - Chương 2: Nhà	16
17. Quyển 2 - Chương 3: Khó Khăn	17
18. Quyển 2 - Chương 4: Hạnh Phúc	18
19. Quyển 2 - Chương 5: Thành Thật	19
20. Quyển 2 - Chương 6: Kỳ Nghỉ	20
21. Quyển 2 - Chương 7: Ôm	21
22. Quyển 3 - Chương 1: Chủ Nhân Của Tâm Hồn	21
23. Quyển 3 - Chương 2: Tự Tin	22
24. Quyển 3 - Chương 3: Dấu Vết Thứ Sáu	23
25. Quyển 3 - Chương 4: Bản Đồ Nhỏ Xinh	24
26. Quyển 3 - Chương 5: Món Ăn Như Ngày Đầu	25
27. Quyển 3 - Chương 6: Hôn Lễ Bí Mật	26
28. Quyển 3 - Chương 7: Thơ Tình	28

15P, 7H, 6SM Đích Cố Sự Đại Tập

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1×1, âm áp văn, HE Chuyển ngữ: QT Biên tập: LiarNếu bạn định bỏ chạy chỉ vì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/15p-7h-6sm-dich-co-su-dai-tap>

1. Quyển 1 - Chương 1: Đau Đớn

Có một trần tinh (ngôi sao bám bụi) nhỏ bé đem lòng yêu một hằng tinh rực rỡ như ngọc.

Nó đương nhiên không sai. Chỉ là, sẽ rất khổ sở.

...

Tôi, một đứa con trai bình thường, tốt nghiệp đại học đã hai năm, trước mắt đang điên cuồng tìm việc lại liên tiếp gặp chuyện xui xẻo, yêu người đó cũng là một người con trai. Người đó tốt nghiệp học viện điện ảnh chưa đến ba năm, hiện tại đã là một ngôi sao nổi tiếng đến mức chạm tay cũng có thể bỏng.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy người đó là ở phòng thu âm. Thời đại này, tất cả những ngôi sao bất kể nam nữ đóng hơn hai tập phim truyền hình, có được chút tiếng tăm đều sẽ đi hát. Tiền thu được không biết có phải lại mang đi gửi gắm cho các đạo diễn phim để được chú ý đến hay không?

Khi đó, thằng tôi bất hạnh đang ngồi nhà chờ hồi âm của lá đơn xin việc thứ hai mươi hai trong vô vọng, chú tôi bất gặp, nói lúc còn trẻ phải ra ngoài lăn lộn với đời, sau đó lập tức túm lấy tôi đem đến chỗ chú bảo làm vài việc vặt trong hè. Bản thân cũng không chấp nhận chuyện lớn chuyện nhỏ, tôi liền đi theo.

Kết quả nội dung của cái việc vặt kia là chuyện nghe xong chắc chắn có thể làm cho hàng nghìn hàng vạn cô gái si tình không giữ ý tứ chảy nước miếng: làm “trợ lý” cho người đó trong thời gian hai tháng – bởi vì hiện tại là xã hội dân chủ, cho nên dù làm người hầu để sai vặt cũng phải sửa cách gọi cho dễ nghe một chút.

Người đó đang thu âm, lúc tôi đi vào bất chợt nghe được tiếng hát. Giọng hát mạnh mẽ, truyền cảm lại chân thành, vô cùng chân thành.

Tôi nghe đến ngây dại, bởi vì ca khúc người đó hát là bản nhạc đứa con đến tuổi rời nhà gửi gắm tâm tình cho người mẹ. Bất hạnh cho tôi chỉ có mẹ kế, tuy rằng đối xử với tôi không tệ, nhưng đương nhiên cũng không thể nói là tốt. Cho nên bài hát kia có cơ mà lay động lòng tôi, đến lúc chú đẩy nhẹ tôi một cái, bảo: “Nhớ chịu khó quan sát nhiều và bớt lăm lăm can thiệp vào chuyện người khác một chút.” tôi mới tỉnh lại, lau lau mặt, thấy bàn tay đầy những nước.

Sau này nghĩ lại, mới thấy đó là nước mắt kìm nén đã rất nhiều năm, lại bị một tiếng ca của người đó làm cho òa vỡ.

Người đó từ phòng thu đi ra, đi rất chậm rãi, sắc mặt thư thái. Nhìn thấy người đó, một đồng người giống như nhìn thấy bánh bao cua mới ra lò vậy đến hỏi han ân cần, khen ngợi ca tụng. Chú của tôi cũng bày ra khuôn mặt nịnh nọt tươi cười nói: “Cho đứa nhỏ này đi theo cậu, đừng khách khí, có việc gì thì cứ sai bảo, nó ở nhà cũng chỉ chơi không...”

Lời đó tôi nghe xong lập tức hiểu rõ, chẳng trách vì sao chú tôi lại nhiệt tình thay tôi tìm việc làm như vậy. Hóa ra trong mắt mẹ kể tôi, một đứa con trai không phải ruột rà 20 tuổi còn thản nhiên ăn cơm không của bà, đương nhiên chỉ đáng với hai chữ “chơi không”.

Người đó thật sự chỉ vì nể tình mà nhìn về phía tôi, lại không thể không gật gật đầu. Tôi nghĩ lúc ấy trong mắt người đó ngay cả chuyện tôi là nam hay nữ cũng chưa kịp nhận ra, có vẻ chỉ muốn lẩn ra ngủ một giấc. Nhưng, trong một tích tắc lúc rời đi, người đó không biết là vì uống nhầm thuốc gì, bỗng nhiên quay đầu lại, hướng về tôi nở một nụ cười nhàn nhạt.

Nét cười dịu dàng tỏa ra từ khóe mắt tuần tú của người đó quả thật rất có lực sát thương, hơn nữa đối với tôi lúc ấy đang lạc đường khát cháy trong sa mạc tình cảm mà nói, một giọt nước tinh cờ đã vô cùng quý giá, huống chi người đó lại hào phóng cho tôi hảnh một lọ.

Tôi nghĩ, có lẽ ngay từ lúc ấy, tôi đã yêu người đó rồi.

Yêu một người nói cho cùng vẫn cần một lý do. Con người, vào lúc yếu đuối nhất sẽ đặc biệt dễ dàng yêu thích người khác. Tôi thật xui xẻo lại là người thuộc chòm sao Bò cạp cứng đầu, từ nay về sau nhất định sẽ rất khổ, bởi vì người thuộc chòm sao này, đã yêu thì sẽ rất khó thay lòng đổi dạ.

...

Này, chờ đến ngày bạn lâm vào tình cảnh giống tôi, rơi vào chuyện tình ái mà bản thân ngay từ đầu đã biết rõ là vô vọng, nhớ đi tìm tôi, chúng ta cùng hát một bản tình ca buồn. Nhớ đấy, người anh em.

2. Quyển 1 - Chương 2: Có Lẽ

Thật sự có một số việc ai cũng không thể nói trước, có lẽ cũng không cần phải tự phiên trách bản thân quá nhiều.

Có lẽ vẫn còn cơ hội.

Có lẽ...

...

Những ngày ở cùng với người đó cũng không quá vui vẻ hứng thú như tôi đã nghĩ. Người đó mỗi ngày đều vô cùng mệt mỏi, cả ngày đi quay phim chụp ảnh, xoay vòng quanh, đến quá nửa đêm mới có thời gian mà thở. Nếu không muốn phải đối phó với mấy tay phóng viên nhảm chán, người đó lại phải trốn khắp nơi đến lúc có thể mới dám quay về ngôi nhà bài trí không quá xa xỉ của mình.

Tôi là trợ lý mọi việc mọi lúc mọi nơi, về chuyện này thì ngay từ đầu chú tôi đã nói với người trên công ty, chắc là để thuận tiện cho mẹ kể cùng ba tôi tranh thủ ngày nghỉ mang đứa em trai chung nửa dòng máu với tôi đi chơi rồi. Cho nên tôi phải theo người đó về nhà, nấu cơm, dọn dẹp, ngủ cùng người đó.

Ngoài mong đợi, người đó rất dễ sống chung, tính tình thoải mái, không bắt bẻ. Nhớ ngày đầu tiên tôi nấu cơm cháy thành màu đen, người đó với tôi ngồi nhìn nửa ngày không ai có dũng khí hạ đòn, người đó cũng không nói gì.

Đối với công việc, người đó cũng không quá khổ cực nặng nề như mọi người vẫn nghĩ. Có điều, đối với mỗi một kịch bản được mang đến, có thể nhìn ra người đó trước hết đều cẩn thận nghiên cứu, sau đó cố gắng diễn thật tốt, là một người rất có trách nhiệm nghề nghiệp, điểm này làm cho người đó ở trong giới có tiếng rất tốt.

Nhưng người đó cũng không phải là người hoàn toàn nghiêm túc thành thật. Sống lâu ở thành phố này, trên người không thể tránh được chuyện dính phải nét bất cần, hay luôn phải hoài nghi khôn khéo.

...

Một ngày, người đó trở về sớm hơn thường lệ, vẻ mặt hưng phấn không hề che giấu, sau đó trốn vào trong phòng, hơn ba giờ một chút động tĩnh cũng không có. Tôi có chút lo lắng, mang cốc nước vào, nhìn thấy người đó đang xem một tập kịch bản, ánh mắt khép lại rất nhỏ, người đó lúc chuyên tâm làm việc gì luôn có biểu tình này.

“Là phim gì có thể làm anh say sưa như vậy?”

Người đó quay đầu lại nhìn tôi, ngoắc tay ra hiệu cho tôi lại gần, cao giọng nói: “Là phim mới của một đạo diễn lớn ở Hongkong mới fax qua, rất hoành tráng, chuẩn bị tham gia liên hoan phim Berlin.”

Thấy người đó cao hứng, tôi đem nước đổi thành bia. Người đó nhận lấy uống một ngụm lớn, lại cúi đầu xem tiếp, tôi lẳng lặng đi ra ngồi ngẩn ngơ ở bên ngoài.

Chờ đến lúc tôi làm xong cơm chiều, nguội đi, hâm nóng lại, lại nguội đi... cứ thế lặp đi lặp lại khiến tôi lo lắng người đó chắc sẽ không ăn nữa, cửa phòng cuối cùng cũng mở.

Người đó đưa cái cốc không cho tôi, có vẻ suy sụp ngồi xuống bên cạnh, không còn hăng hái như khi mới về nữa.

Tôi hơi lo lắng, liền hỏi: “Sao vậy? Vai này khó diễn thế sao?”

“Ừ.” Người đó thở dài: “Diễn không tốt chắc chắn để lại tiếng xấu muôn đời.”

“Là phim lịch sử?”

“Không, là phim về đồng tính luyến ái.”

Như bị cái gì đó đâm vào người, tôi cơ hồ muốn nhảy dựng lên, may mà kịp thời nhận ra, cố che đi sai lầm của mình: “Cũng không nghiêm trọng thế chứ, diễn đồng...diễn cái kia không tốt lại phải chịu tiếng xấu muôn đời sao?”

“Cậu không biết đó thôi, tôi phải đóng vai một thiếu niên, một thiên sứ tinh khiết tuyệt đối, ngoại trừ trong tiểu thuyết, đừng mong tìm ra kiểu người như vậy. Trong mắt rất nhiều người, cậu ta là kinh điển, là đại diện không thể thay thế cho tình yêu chung thủy...”

Người đó nói có hơi khoa trương đến đó, trong đầu tôi tự nhiên hiện lên cái tên kia.

“Lam Vũ...” (LanYu)

Nghĩ nghĩ, lại buột miệng nói ra mất.

“Sao cậu lại biết?” Người đó ngạc nhiên.

“Tôi...” Quả thật nói không nên lời, làm sao có thể nói ra tôi hai năm trước đã biết Lam Vũ, hơn nữa cũng giống mọi người, vô cùng yêu thích thiếu niên trong sáng như pha lê này.

“Tôi...tôi thường lên mạng thôi...”

Mặt và cổ tôi đều nóng đến sắp cháy rồi, khó khăn lắm mới nói ra một câu hoàn chỉnh.

Người đó đột nhiên tiến đến gần, tiến đến quá gần. Lúc mặt tôi đã nóng đến mức có thể rán trứng được, hơi thở của người đó thổi vào cổ tôi, gần như chạm vào tai tôi, tôi nghe được người đó nói: “Giúp tôi một chuyện, làm người yêu của tôi một thời gian, có được không?”

Tất cả dây thần kinh vốn không được tốt lắm của tôi bị những lời này làm tê liệt hoàn toàn khả năng hoạt động. Tôi khờ ngốc nhìn gương mặt đoan chính tuấn tú trước mắt mình, nói ra suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong tâm trí...

“Được...”

3. Quyển 1 - Chương 3: Tiến Triển

Người yêu.

...

Tôi không biết người đó định nghĩa hai chữ này như thế nào.

Người đó sẵn dĩ tìm đến tôi, chắc chắn là vì muốn “thử nghiệm cuộc sống”. Người đó ích kỷ đúng không? Hẳn rồi.

Còn tôi vì quá vui sướng mà cứ như vậy một phát đồng ý luôn, thì nên lấy từ gì để hình dung? Ngu ngốc.

Đây là từ chính xác nhất.

...

Đồng tính luyến ái, giống như tất cả những khó khăn từ khi tốt nghiệp học viện điện ảnh ra đã phải đương đầu, ở trong mắt người đó cũng chỉ là một động từ, một động từ cần có hai danh từ để hoàn chỉnh thành một câu mà thôi. Vô cùng đơn giản.

Nhưng người đó đối với chuyện yêu một người cùng giới tính hiển nhiên có phần chán ghét.

Hay nói cho đúng, là có phần bài xích.

Cho đến nay, đã hai tuần từ khi chúng tôi bắt đầu “quen nhau”, động tác thân mật nhất là ôm, nhưng lại là ôm cực kỳ gượng gạo.

Người đó vẫn đọc kịch bản Lam Vũ, người đại diện cũng đang tiến hành đàm phán với bên Hongkong, nhưng mà người đó vẫn không sao cảm nhận được tình cảm của Lam Vũ dành cho Hân Đông, cho dù dùng tôi làm cái bia để luyện tập cũng không thu hoạch được gì. Phiền não của người đó ảnh hưởng đến tôi, làm cho tôi bất an, mà không hiểu sao còn thấy áy náy.

Hôm nay cũng vậy, người đó rõ ràng đã sớm xong việc, nhưng lại không về nhà mà hẹn một nhóm diễn viên, cùng với mấy nhân viên tuổi tác tương đương của đoàn đi chơi bởi.

Tôi về nhà, vẫn như bình thường làm cơm cho hai người ăn, lấy ấm điện nấu nước, pha một bình trà lài lớn, ngồi ngay tại phòng khách, mở TV.

Bảy giờ, bắt đầu phần bản tin.

Tám giờ, bắt đầu phần thông báo.

Chín giờ, bắt đầu phần tin tài chính và kinh tế.

Mười giờ, bắt đầu phần tin đêm.

Mười một giờ, chấm dứt phần tin thể thao.

Mười hai giờ, tất cả tin tức của một ngày đều đã xong xuôi rồi, mà người đó vẫn còn chưa trở về.

Lại qua thêm không biết bao lâu, tin chắc người đó đêm nay sẽ không về nữa, tôi thở dài, đứng dậy, muốn đi đem đồ ăn cất vào tủ lạnh, đem nước ấm đi giữ hơi, đem trà đi đổ.

Cửa phòng mở ra.

Cổ và ánh mắt tôi cứng đờ khi nhìn thấy cửa mở, người đó say mèm lảo đảo bước vào.

“Sao còn chưa ngủ?” Lời người đó nói làm tôi bình tĩnh.

“Không có gì, dù sao cũng ngủ không được. Anh có muốn ăn gì không? Tắm rửa hay là uống ít nước trước?”

“Này...”

“Hmm?”

“Nhóc con...cậu...có vấn đề...không phải là...đồng tính luyến ái đó chứ?” Quả nhiên người đó say rồi, nói năng ngọng nghịu hết cả.

“Đúng vậy. Hơn nữa, tôi thích anh.” Dù sao đến ngày mai người đó chắc cũng không nhớ được gì, tôi quyết định nói ra hết sự thật đang đè nặng trong lòng mình.

“Ha ha...tôi đã...đã sớm biết mà...”

Chân người đó bị vấp, tôi vội vàng nhào đến đỡ, người đó thuận thế ngã vào cánh tay tôi. Là người cao đến hơn một trăm tám mươi cm đó, vì thế chúng tôi cùng nhau ngã xuống sàn nhà, thành một tư thế rất là mờ ám.

Hơi thở người đó mang theo vị ấm của rượu thổi vào cổ tôi, làm cho tôi cả người run lên, tứ chi tê dại. Muốn đẩy người đó ra, lại bị người đó bắt được tay đè xuống: “Khó chịu...tôi khó chịu lắm cậu biết không? Tôi nghĩ mãi mà không được, không biết phải diễn như thế nào...dạy cho tôi...cậu dạy tôi...con trai với nhau ấy...dạy cho tôi đi...”

Tôi ngơ ngẩn, mặc cho người đó cứ lặp đi lặp lại mãi cái câu “dạy cho tôi”. Đến lúc cảm giác trống rỗng trong đầu qua đi, tôi ôm lấy người đó, liều lĩnh hôn lên bờ ngực vững chãi kia, thì thầm, cuồng nhiệt trả lời:

“Được, tôi sẽ cẩn thận chu đáo mà dạy cho anh...”

...

Rạng sáng ngày hôm ấy, trên sàn nhà cứng lạnh là quần áo tán loạn khắp nơi, trên những mảnh vải là tình dịch vương vãi của hai người, cùng với máu của tôi.

Lúc người đó đi vào trong tôi, vốn không cương quyết cho nên tôi chống cự thất bại. Người đó làm chuyện này đương nhiên là lần đầu tiên, tôi cũng vậy, cho nên máu tràn ra thật nhiều. Khi tôi nghĩ giờ phút đau đớn và co thắt này vĩnh viễn không thể nào qua đi, người đó cuối cùng gào lên một tiếng rồi ngã xuống trên người tôi. Xem như đã thỏa lòng, tôi ngất đi.

...

Ngày hôm sau tỉnh lại, bao lấy xung quanh tôi là mùi hương thuốc lá “Thất tinh” quen thuộc của người đó.

“Cậu không sao chứ?” Người đó hỏi, thuận tay bỏ thuốc vào gạt tàn.

Họng tôi rất đau, chỉ có thể kéo miệng miến cưỡng mà coi là cười, ý bảo không sao. Mà cho dù có sao thì rồi cũng sẽ ổn thôi, tôi cũng không phải trẻ con.

Người đó trầm mặc, đột nhiên vươn tay sờ lên tóc tôi, rồi dừng lại trên mặt tôi, như có như không mà vuốt ve nó, nở nụ cười: “Mặt của cậu sao lại mềm như vậy? Sờ thật thích.”

Tôi ngoan ngoãn để mặc cho người đó “chà đạp”, vươn đầu lưỡi muốn liếm bàn tay rất lớn của người đó. Người đó liền bắt lấy cằm nâng mặt tôi lên, cẩn thận quan sát, tôi quay đầu né tránh. Người đó bỗng nhiên kéo tôi vào lòng mà ôm lấy, vỗ nhẹ nhẹ lưng tôi rất dịu dàng, làm khóe mắt tôi không nhịn được đã bắt đầu ươn ướt.

Trốn vào lồng ngực vương vấn mùi nước hoa nam hòa lẫn cùng mùi thuốc lá kia, tôi nhắm mắt lại.

Không nói một lời nào.

Đã có cái gì đó thay đổi, tôi biết, và tin tưởng người đó cũng biết.

.

Người đó vẫn tiếp tục vì muốn nắm bắt tâm lý của Lam Vũ mà phát sầu. Một lần tôi gối đầu trên đùi người đó, nghe người đó oán hận nói: “Trên đời làm gì có người nào tốt đến vậy? Tác giả cũng thực giỏi bịa, bây giờ có ai là không vì bản thân mình chứ, còn có người si tình đến mức không ngại trả giá như vậy sao? Gạt người, đúng là gạt người!”

Tôi ngẩng lên, nhìn sâu vào mắt người đó nói: “Có chứ sao không, tôi đối với anh chính là như vậy đó.”

Người đó ngậy người, vẻ mặt quẫn bách không biết phải trả lời như thế nào. Từ ngày hôm đó, tôi đơn giản là chưa bao giờ giấu đi tình cảm đối với người đó nữa, dù sao cứ thoải mái mà yêu đi, về phần kết quả, tôi sớm đã rõ ràng là không nên hy vọng xa vời, cho nên không thêm nghĩ nữa.

Đúng như mong muốn của tôi, người đó nhẹ nhàng cúi người xuống, tình tế chạm vào môi tôi, tôi khao khát phản ứng lại, người đó do dự một chút, rồi dịu dàng thuận theo. Nụ hôn chiều, dần dần tràn ngập hương vị tình dục...

...

Hoa nở hoa tàn, đều phải có một quá trình.

Tôi chỉ là một người bình thường, có thể đi từng bước mong chờ ngày hoa kia nở rộ như thế này – đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

4. Quyển 1 - Chương 4: Pleaseworthy Thương

Nếu không “tình cờ” nghe được cuộc điện thoại kia, có lẽ mộng đẹp của tôi còn có thể kéo dài thêm vài ngày nữa.

...

“Xin chào.”

“A, là em à, có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện đương nhiên vẫn có thể gọi đến. Đừng lắm lời, tin tốt tin xấu gì, nói mau. Được được được, tin xấu trước, buồn trước vui sau đi.”

“...biết rồi. Không, anh không sao, anh cũng hiểu anh không diễn tốt vai Lam Vũ được, Lưu Diệc so với anh thích hợp hơn, cậu ta trông ngây thơ trong sáng hơn anh, còn tin tốt đâu?”

“Ông ấy là đạo diễn? Làm, nhất định anh sẽ làm, lần trước anh hợp tác với ông ấy rất dễ chịu. Cứ vậy đi. Em có hai ngày để mang kịch bản Lam Vũ đi đây, nhìn nó là anh đau hết cả đầu.”

“Em lại nghe người ta nói cái gì? Đừng nhiều chuyện có được không chị hai?”

“...”

“Em nghe ai nói vậy? Có thể có cái gì chứ, anh cũng chỉ muốn tìm cảm giác để diễn vai đồng tính luyến ái thôi, làm gì có chuyện với nhóc kia, tất cả mọi người đều biết rõ mà, em đừng đoán mò. Thôi đi, làm gì có thật tình chứ? Con nhà người ta thích giỡn với anh thôi...Anh á? Anh không có mà!”

“Đương nhiên rồi, anh cũng không phải đồng tính luyến ái, so với người khác không phải em rõ nhất sao? Không cần em quan tâm nhảm nhí, anh dừng đây!”

...

Đầu dây bên kia hẳn là Quan Nghi, một nhà sản xuất khoảng ba mươi tuổi, cha của cô ấy ở trong giới rất có tiếng tăm, quan hệ của cô ấy với người đó đã sớm là bí mật ai cũng hiểu mà không nói ra rồi.

Thật đáng thương.

Tôi tự đánh giá mình như thế.

Lạnh từ đầu đến chân, lại từ chân mà buốt giá...Cảm giác này thật kỳ lạ.

Tôi không hận người đó, mà thực ra tôi cũng không có tư cách để mà hận.

Nếu muốn trách, cũng chỉ có thể trách tôi đem trò chơi xem thành sự thật.

Tự bịt mắt mà lừa mình dối người.

Một đứa con trai lại ngốc nghếch đến như vậy, vốn chỉ xứng đáng nhận lấy những điều không hay ho.

...

Ép buộc bản thân cư xử như thường lệ, ép buộc bản thân không được thất thố, phải biểu hiện thật tốt như bình thường, có điều tôi vẫn nhìn không được. Một ngày thứ năm, trời âm u, tôi đem tất cả dũng khí ra mà ngốc một lần cuối cùng.

Tôi hỏi người đó: “Chuyện của chúng ta, đối với anh có bao giờ là thật không?”

Người đó giật mình, vừa cười vừa xoa đầu tôi, hỏi: “ Cậu rảnh quá sao? Nói cái gì ngốc vậy?”

Tôi cười thật tươi: “Giỡn với anh thôi mà.”

...

Cười đi, cười đi, ngửa đầu mà cười to đi.

Chỉ có như vậy, mới có thể mang dòng chất lỏng sắp rơi ra nuốt lại vào trong, để chúng thối nát ở trong lòng, thiêu cháy cả cõi lòng.

...

Đáng thương, có phải không?

Giây phút một người muốn khóc mà phải cười, là đáng thương nhất trên cả thế gian.

5. Quyển 1 - Chương 5: Làm Ôn...

Xin anh nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng để đêm muộn mới ngủ yên. Rượu và thuốc lá cũng bớt đi một chút, sẽ có hại cho cơ thể.

Xin anh nhất định phải ăn cơm đều đặn, ăn nhiều rau nữa, đừng lười biếng.

Xin anh mỗi ngày phải nhớ mang theo một chai nước khoáng, uống nhiều nước thật sự rất tốt.

Tôi đi rồi. Tôi nghĩ mình không nên thừa nhận, nhưng vẫn phải nói ra, hai tháng được ở bên anh, là hai tháng quý giá nhất trong cả cuộc đời này.

Xin anh hãy nhớ đến tôi một chút.

Xin đừng nhanh chóng lãng quên tôi – người con trai đầu tiên anh gọi là người yêu.

Làm ơn hãy tin một câu này, tôi...yêu anh.

6. Quyển 1 - Chương 6: Khoai Tây

Nhóc con nét mặt lặng lẽ, chân cũng như tay gầy thật gầy theo tôi về nhà, làm bữa tối đầu tiên cho tôi, cũng làm ra ấn tượng đầu tiên vô cùng sâu sắc.

Hai cái đĩa đựng gì đó đen thui, cậu ta nhìn, có vẻ còn ngạc nhiên hơn tôi nữa.

Sau đó cậu ta cố gắng cứu vãn tình hình, từ trong cái tủ lạnh trống không của tôi tìm ra một gói mì ăn liền cùng hai củ khoai tây siêu bự, hai mắt tức thì ngời sáng, bộ dạng hết như vừa tìm ra kho báu vậy.

Mì ăn liền vừa xong còn nóng hổi, cậu ta mang hết cho tôi, tôi chia ra một chút, cậu ta lắc đầu, nói chờ khoai tây là được rồi. Tôi buồn bã, chờ cùng cậu ta.

Khoai tây chưng trong nồi đến mềm ra, lột vỏ, chấm chút muối, ăn vào thấy hương vị cũng không tồi.

Vô cùng nỗ lực, tôi với cậu ta chia đôi, xử lý sạch sẽ một củ khoai tây to một cách kỳ quái.

Thật ra chúng tôi đã cùng nhau suy nghĩ ra rất nhiều cách để ăn khoai tây, ví dụ như ăn với tương ớt rồi mayonnaise, nước tương thêm dấm, thêm chút bột ngọt, gia vị nào cũng có, bày đầy bàn, vô cùng náo nhiệt thú vị.

Một bữa cơm đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa, thế mà lại ăn đến no căng bụng, mà hương vị cũng thật diệu kỳ...

7. Quyển 1 - Chương 7: Quà Tặng

Ngày hôm đó từ trường quay về, mệt đến cổ tưởng như đứt rời ra, cậu ta vẫn như mọi ngày vội vã chạy đi nấu nước tắm. Thật ra trước kia tôi rất lười nấu, luôn tắm nước lạnh.

Ngày hôm sau cậu ta nói muốn tặng quà cho tôi. Tôi cười, nhìn cái túi nilon lớn màu đen trên tay cậu ta, thấy thật giống cái túi rác.

Tôi vừa hồ hững nói cảm ơn vừa mở ra xem, là cái gối đầu, cùng một cái chăn rất mềm mại, hoa văn là mấy con cá đang bơi màu xanh thẫm.

Khuôn mặt cậu ta hơi ửng hồng, nói thật khê: “Nhìn anh ở trường quay ngủ không được thoải mái, tặng cho anh, sau này muốn nằm ở đâu cũng được.”

Tôi không thể không thừa nhận, nhóc con nhút nhát trước mắt tôi lúc này, hình như vừa tặng cho tôi cả trái tim.

Tôi cũng phải thừa nhận, trong chớp mắt lúc mở ra nhìn thấy món quà này, lòng tôi...có phần rung động.

8. Quyển 1 - Chương 8: Có Thể

Chiều hôm đó đi chụp ảnh quảng cáo cho một nhãn hiệu thời trang, người chụp là Tiểu Triệu với Đại Hoàng đều là người quen, bạn bè gặp lại cùng nhau ngồi đùa giỡn.

Chụp xong rồi Đại Hoàng thấy rảnh rồi, nói máy ảnh của anh ta còn ba cuộn phim. Nói xong liền kéo cậu ta lại, miệng tấm tắc cậu em này trông thật khá, không bằng để anh ta chụp vài tấm đi, làm cho cậu ta sợ xanh mặt. Đại Hoàng càng đùa dai, sờ sờ mặt cậu ta, còn khen nhóc con da thật là đẹp.

Tôi nhìn một lát thì thấy khó chịu, chạy sang giải vây, cuối cùng thành ra tôi với cậu ta phải chịu cho Đại Hoàng chụp chung. Cậu ta cúi đầu nói “Cảm ơn”, tôi xoa xoa đầu cậu ta, nhìn thấy cái cổ cao cao trắng hơn những đứa con trai bình thường kia đồ tưng bưng.

Đến một ngày tôi gần như đã quên mất chuyện này, Đại Hoàng tình cờ gặp tôi, giống như nhớ ra chuyện gì, cẩn thận lấy từ trong túi ra ảnh ngày đó tôi chụp cùng cậu ta. Trong đó có một tấm cậu ta đang chăm chú nhìn tôi, tóc có chút rối bởi tán loạn, miệng khê hé mở. Đại Hoàng chăm chú nhìn tấm ảnh chụp được không tồi này, chặc chặc lưỡi: “Haizzz, nhóc con này không phải là thích cậu đấy chứ?”

“Thôi đi, không thể nào.” Tôi đáp trả qua loa, giật lấy tấm ảnh, nghĩ tới nghĩ lui, nhét vào túi trong của áo khoác.

...

Không thể nào sao?

Thật ra tôi đã biết...

...chuyện này, hoàn toàn có thể.

9. Quyển 1 - Chương 9: Chết Chứa

Tôi nghĩ mình có hơi ích kỷ.

Dùng một phương pháp như vậy biến cậu ta trở thành “người yêu” của mình, kỳ thật chỉ là vì bản thân muốn tìm cảm giác để diễn một vai đối với tôi mà nói là rất khó mà thôi.

...

Lam Vũ, một cái tên thật đơn giản, cũng thật đẹp.

Đọc kịch bản xong, tôi lại lên mạng tìm nguyên tác phim này ở Bắc Kinh xem rất nhiều lần. Không thể không thừa nhận Lam Vũ là hình tượng gần như hoàn mỹ trong lòng tất cả nữ giới, cũng như nam giới đang có vợ hay sắp đi lấy vợ. Cậu ta kiên trì, chung thủy, si tình, ngây thơ, nhiệt tình, đáng yêu, hồn nhiên, thiện lương.

Người như vậy tôi có thể diễn được sao?

Nhớ ngày học diễn xuất đầu tiên, giáo sư bắt chúng tôi lần lượt học cách sửa như chó, học cả cách bò cùng ăn uống như chó luôn, nói sau này chúng tôi để có thể diễn xuất thì chuyện gì cũng phải làm, huống hồ là ăn một đĩa đồ ăn như thế.

Bốn năm ở học viện điện ảnh, tôi học được cách chơi mặt chước với đạo diễn thì cố ý thua tiền, học được cách lấy tiền mua lòng người, học được rất nhiều chuyện mà trước kia tôi khinh rẻ, học được cách vui vẻ chịu đựng.

Nhờ vào may mắn, tôi sớm có danh tiếng, không cần phải giống các bạn học trong lớp, nữ sinh thì phải lên giường với nam đạo diễn, nam sinh thì phải chơi bời với nữ sản xuất.

Tôi sớm đã không còn sạch sẽ, không sạch sẽ từ bên trong mà ra mất rồi.

Tôi không thể diễn được vai Lam Vũ này, tự tôi biết rõ, chỉ là tôi không cam lòng.

Vai diễn này thành công, ý nghĩa của nó không chỉ là một lần thử thách khả năng của bản thân, mà còn là vinh quang và danh dự.

Không muốn buông tay.

Cho nên tôi lợi dụng cậu ta.

Bởi vì tôi cảm thấy được cậu ta vô cùng sạch sẽ. Vô cùng thuần khiết.

Những cố chấp cùng sẵn sàng trả giá vì tình yêu của cậu ta giúp tôi tìm ra một cảm giác mới mẻ đã lâu không thấy. Còn có rung động gần như là ghen tỵ.

Đến khi tôi chịu nhìn thẳng vào sự thật, thì tôi đối với cậu ta, kỳ thật từ rất sớm rất sớm rất sớm, cũng đã bắt đầu nảy mầm một chút cảm tình.

Hình như, có phần giống với loại cảm tình sâu nặng mà cậu ta dành cho tôi vậy.

10. Quyển 1 - Chương 10: Hứa

Cậu ta cả người đầy mồ hôi nằm trên giường tôi, còn chưa thể khôi phục hoàn toàn ý thức bình thường từ đoạn tình cảm mãnh liệt vừa rồi.

Tôi vừa hút thuốc, vừa ngắm cậu ta.

Lông mi thật dài.

Mắt không lớn nhưng sâu thăm thẳm mà sinh động.

Mũi thẳng.

Đôi môi hơi bĩu ra rất quyến rũ. Môi trên dày hơn môi dưới một chút, nghe nói đây là tướng người vô cùng yêu chiều vợ.

Dường như cảm nhận được ánh mắt tôi, cậu ta mở đôi mắt mỗi một, nhẹ nhàng nói: “Hút thuốc không tốt cho sức khỏe...”

Tôi nhanh chóng dùng môi chặn lại những lời sắp tuôn ra không dứt của cậu ta, hôn đến mức cả hai suýt nữa lại rơi vào một vùng tăm tối.

...

Cậu ta nói cũng không ít, tôi thường xuyên phải nghe cậu ta lặp đi lặp lại hết như một con vẹt:

“Sao anh không chịu ăn uống cho tử tế vậy?”

“Lại một điều nữa? Không phải đã nói buổi tối chỉ được hút hai điếu thôi sao?”

“Rau cần ăn ngon lắm, lừa anh tôi làm con cún, không tin anh thử chút thôi, xem như bị tôi lừa cũng được, một miếng, thử một miếng cũng được?”

Tôi luôn đáp lại bằng mấy lời hứa qua loa lấy lệ:

“Được được được, từ ngày mai nhất định ăn uống tử tế.”

“Đã biết đã biết, từ ngày mai nhất định nghe lời cậu.”

“Tôi thử rồi mà, lúc đó cậu đi lấy đồ ăn nên không thấy, không thể không tính cho tôi chứ.”

...

Tôi cũng chưa bao giờ đồng ý hứa hẹn với cậu ta chuyện gì khác.

Bởi vì bản thân tôi rõ nhất mình không có dũng khí và nghị lực để hoàn thành.

...

Tôi ích kỷ, nhưng hiện tại tôi không muốn thiếu vắng cậu*, tuyệt đối không muốn.

Có thể là vì, những ngày có cậu ở bên, tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu...

11. Quyển 1 - Chương 11: Hồi Tiếc

Cậu đi rồi.

Kỳ thật tôi đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay.

Làm sao có thể có một người hoàn toàn không quan tâm chuyện được mất? Sai lầm, là tôi phạm phải trước kia mà.

Giờ đây tôi chỉ có thể cầm mẫu giấy viết đầy hai từ “xin anh” mà cậu để lại, lặng lẽ ép bản thân tập cho mình thói quen sống những ngày không còn cậu ở bên.

Những ngày ngập tràn tiếc nuối.

...

Tháng tư, mỗi ngày đều ảm đạm, mưa rả rích không ngừng.

Tôi phát hiện ra, tôi nhớ cậu.

Quay phim, mỗi khi rảnh rỗi, tôi lại cứ quen như trước mà tìm ánh mắt cậu chăm chú dõi theo tôi. Chỉ là bây giờ tìm không thấy nữa.

Vì thế tôi phạm rất nhiều lỗi làm cho đạo diễn và người đại diện của tôi tức muốn học máu.

Xong việc, tôi lại cứ quen như trước mà gọi cậu về cùng, hiện tại tôi phải không ngừng nhắc nhở mình không được gọi tên cậu nữa. Bởi vì sau hai ba lần tôi gọi tên cậu như thế, lại bị người khác dùng ánh mắt quái dị mà nhìn chằm chằm.

Về nhà không còn ai nấu cơm cho tôi, dọn dẹp căn phòng lộn xộn cho tôi, cũng không còn ai vừa cười vừa chạy đến nhìn tôi vui vẻ nói: “Nhanh đến xem, TV đang chiếu phim của anh kia, hay quá đi.” nữa.

...

Cà phê uống một mình thật đắng.

Giường nằm một mình thật lớn.

Phòng ở một mình thật trống trải.

Cảm giác chỉ có một mình, thật chênh vênh.

...

Tôi lấy ví tiền lao ra cửa, đi bar, đi KTV, kéo một nhóm bạn đến cùng nhau điên cuồng, vẫn là không được.

Tôi muốn nhìn, chỉ có đôi mắt cậu.

Tôi muốn chạm vào, chỉ có tóc cậu.

Tôi muốn hôn, chỉ có môi và thân thể cậu.

...

Tiệc nuối đến chừng nào.

Anh* đã ngu ngốc phạm phải sai lầm nghiêm trọng nhất của đời người: Mất đi em rồi, anh mới phát hiện ra, anh đã không thể không có em được nữa.

Không thể.

12. Quyển 1 - Chương 12: Tha Thứ Cho Anh...

Anh tìm gặp chú của em, cố gắng giả vờ như chẳng có chuyện gì, bày ra một bộ mặt thờ ơ mà trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, lớn tiếng hỏi: “Này, ông anh, cháu anh đâu rồi? Sao lâu thế không thấy đâu?”

“Nó ấy hả...” Chú của em đang bài trí bối cảnh, bận rộn muốn chết. Trái tim anh đập vừa nhanh vừa lớn tiếng, dường như anh đã phải dùng tất cả khả năng nhẫn nại mới có thể không nhào đến túm tay ông chú đáng thương của em mà hét lên: “Đúng, là cậu ấy, cậu ấy sao rồi?”

“Nó sắp chuyển đến nhà bà ngoại ở Nam Kinh. Haizzz, thằng bé cũng thật đáng thương, vợ sau của anh tôi không muốn nó ở chung nữa.”

Anh nghĩ mình sắp bị câu nói này làm cho mù mịt đầu óc rồi, chỉ biết ngơ ngác hỏi tiếp: “Vậy...sao? Cậu ấy...khi nào thì đi ?”

“Còn chưa đi đâu, nhưng mà cũng nhanh thôi, chắc trong một hai ngày này đó, không phải hôm nay thì là ngày mai. Cụ thể thì tôi quên rồi, gần đây bận quá...”

Trái tim lại bắt đầu run bắn lên. Vẫn còn chưa muộn.

Lần này, hãy tin anh, anh sẽ tìm thấy em, từ nay về sau sẽ không bao giờ để em rời xa anh nữa.

Thượng đế, xin người hãy cho con một cơ hội cứu vãn sai lầm.

...

Sáng sớm ngày hôm ấy, một thanh niên xách một cái túi du lịch thật lớn bước ra khỏi cửa một căn hộ chung cư, không có ai tiễn xuống lầu, chỉ có một người đàn ông đứng tuổi dặn dò một câu: “Đi cẩn thận, đến thì gọi về nhà.”

“Dạ.” Thanh niên kia trả lời, cố hết sức lôi túi bước xuống cầu thang.

...

Em sẽ không bao giờ biết được, giây phút nhìn thấy em sau hai ngày chờ đợi làm cho anh hạnh phúc đến thế nào.

Anh chỉ biết theo bản năng tiến đến nắm lấy cả em và cái túi lớn kia, khi em vẫn còn chưa kịp nhận ra anh, anh đã ôm lấy em thật chặt, đặt em vào xe mượn của một người quen, khởi động nó mang em đi.

Lúc ấy, anh còn nghĩ mình thật giống anh hùng cướp lại người yêu trong tay kẻ xấu. Kỳ thật chỉ là anh kịp ngăn em lại trước khi em lên chuyến tàu rời khỏi anh thôi.

Lúc đầu, em giật mình, rồi rất nhanh đã nhận ra anh nên không nói một lời mà ngồi yên bên cạnh. Anh tham lam nhìn em qua kheo mắt, đau lòng phát hiện ra chỉ vài ngày không gặp, em đã gầy và đen hơn rất nhiều.

Dừng xe, anh không thể kiềm chế được nữa mà ôm lấy khuôn mặt đã xuất hiện trong giấc mơ của mình vô số lần kia mạnh mẽ hôn lên. Em nhiệt tình đáp lại, anh có thể cảm nhận được em nhớ anh, khao khát anh cũng không ít hơn những gì trong anh những ngày này.

Dịu dàng của em ngọt ngào như mật, tưới đầy trái tim khô hạn của anh, anh ôm chặt em, cảm giác được em run rẩy anh lại càng siết chặt, bên vành tai đáng yêu của em, anh dụ dỗ em như thế này: “Tha thứ cho anh...tha thứ cho anh...tha thứ cho anh...chúng ta...lại bắt đầu một lần nữa...tha thứ cho anh...”

Em càng run lên, như một mảnh lá chao đảo trong gió, vùi mặt trốn trong áo anh, làm thế nào em cũng không chịu ngẩng lên, vạt áo anh dần dần ướt đầm...

Phản ứng của em tuy rằng anh đều tính trước, nhưng vẫn làm anh luống cuống chân tay.

Anh không dám thử nâng khuôn mặt em lên nữa, đành phải không ngừng không ngừng mà nhẹ nhàng vỗ bờ vai run rẩy, nhẹ nhàng hôn mái tóc em mang theo mùi hương thơm ngát, thỉnh thoảng lấy tay lau đi những giọt nước mắt làm đau cả lòng anh trên khuôn mặt em.

Anh muốn dùng tất cả ngôn ngữ cơ thể có thể để thể hiện tình cảm của mình, hi vọng em tha thứ, hi vọng em đồng ý, hứa với nhau bắt đầu một tương lai tốt đẹp.

...

Anh thật giáo hoạt.

Kỳ thật anh biết em nhất định sẽ tha thứ cho anh.

Bởi vì em yêu anh mà.

Giống như hiện tại anh yêu em...mà không, có lẽ còn sâu nặng hơn nhiều lắm...

13. Quyển 1 - Chương 13: Giấy Xin Phép

“Anh này...”

“Làm sao vậy? Còn có chuyện khó nói với anh sao?”

“Sau này để em tự mình tắm rửa đi...lần nào cũng...”

“Không được, em không thể cướp đoạt hạnh phúc của anh.”

“VẬY...sau này ở bên ngoài anh đừng nhìn chằm chằm em nữa, anh là người nổi tiếng, phải để ý...”

“À, anh sẽ cố, có điều chỉ cần thấy có người bám riết lấy em, trong lòng anh rất bức bối.”

“Còn có...lúc em nấu cơm anh đừng có làm phiền, em tự làm thì...”

“Chỉ là nhìn em cực khổ nấu cho anh ăn anh không đành lòng thôi. Với cả anh sợ em ở một mình trong bếp thì sẽ buồn...”

“...”

“Sao không nói nữa? Đây?”

“Hôm nay em lại thua rồi...ngày mai nói tiếp...”

...

Ngày mai chỉ nghĩ cũng biết anh sẽ lại thắng em thôi, bởi vì anh muốn cưng chiều em, dán chặt lấy em, làm cho người khác đừng mơ tưởng bắt cóc được em.

Mà, thừa dịp em không chú ý hôn trộm em là sở thích lớn nhất của anh, nhìn thấy làn da xinh đẹp của em biến thành màu phấn hồng càng làm cho anh vui vẻ, cho nên...

Tình yêu của anh, xin hãy cho phép anh làm như vậy.

...

Xin hãy cho phép anh không phải bận tâm đến bất cứ điều gì khác mà yêu em.

14. Quyển 1 - Chương 14: Báu Vật

Hôm nay quay một chương trình TV, cô gái dẫn chương trình bắt chước phong cách ăn mặc của Đài Loan một cách tẻ nhạt, hỏi anh: “VẬY, chúng tôi có thể biết thứ quý giá nhất của anh là gì không?”

Lúc đó anh rất buồn ngủ, nghe xong câu hỏi này tức thì trước mắt sáng ngời, hồi quang phản chiếu*.

Anh nhớ đến em.

Anh nhớ đến mỗi ngày lúc phải rời giường, có em nằm bên nhấc nhở: “Dậy đi, đồ lười.”

Anh nhớ đến em chạy vòng vòng khắp các hiệu thuốc đông y tìm cho anh trà thuốc giữ giọng.

Anh nhớ đến em mỗi lần về muộn lại lăn quay ra nằm ngay trên sàn phòng khách.

Anh nhớ đến em cặm cụi ghi lại, giờ đã hơn ba mươi đĩa, đủ loại phim và các chương trình TV có mặt anh.

Anh còn nhớ tiếng em rên rỉ, nhớ em mỗi lần cao trào lại cào cháy lưng anh rồi sau đó ngượng ngùng chạy theo anh xin lỗi...

Ánh mắt anh hẳn là thu hẹp lại chỉ còn một khe ngập tràn hạnh phúc, cho nên cô gái trẻ kia mới bày ra một vẻ mặt nhìn chăm chú đến si mê.

Anh từ từ kéo khõe môi, mỉm cười, nói: “Báu vật quý giá nhất của tôi...không phải là một thứ gì đó...mà là một người...”

Người đại diện của anh nghe xong suýt lên cơn đau tim mà đột quy luôn. Anh không cẩn thận mà nói thật, lại mang đến cho ông ấy thêm phiền phức lớn, thật sự là không nên mà.

...

Anh nghĩ...mình đã có đủ chứng cứ xác thực chứng minh chúng ta là hai báu vật quý giá nhất của nhau rồi, em ạ...

.

Note: *: Khi một người sắp từ giã cõi đời, giây phút hồi quang phản chiếu là giây phút mà cơ thể hội tụ toàn bộ năng lượng, cho nên thường mở choàng mắt, rất tỉnh táo và tỉnh tường. Còn theo ngôn ngữ Phật, hồi quang phản chiếu nghĩa là soi ánh sáng trở lại mình. Mà mình ko tìm ra từ thuần Việt nào thích hợp để viết cho xuôi nên để vậy ^^

15. Quyển 2 - Chương 1: Ước Nguyện

Từ sáng sớm lạnh lẽo kia tôi đã quay về chốn cũ. Cũng từ ngày đó, tôi thật sự được sống cùng người yêu của mình.

...

Nghe nói tối hôm nay chòm sao Sư Tử có mưa sao băng, vừa hay người đó lại thuộc chòm sao Sư Tử, cho nên người đó đặc biệt hủy hết lịch hẹn, từ khi trời còn chạng vạng chưa tối hẳn chúng tôi đã chạy đến một ngôi nhà ở ngoại thành, dưới chân một ngọn núi nhỏ.

Chúng tôi cùng nhau gặm chân gà KFC, uống cà phê độc nhất vô nhị mà người đó pha bằng tuyệt kỹ bí mật, ngồi trên một khối đất bằng phẳng nói chuyện phiếm chờ sao băng rơi xuống.

Nói thật, tôi đối với chuyện này cũng chỉ tin sơ sơ. Có điều nhìn người đó hào hứng như vậy nên mới vui vẻ đi cùng.

Chờ mãi chờ mãi

chờ cho đến khi bầu trời tối đen, sao một ngôi hai ngôi ba bốn ngôi đều đã mọc đầy trời, nhưng mà vẫn không thấy bóng dáng một ngôi sao băng nào hết, tôi có chút lạnh, không ngừng hà hơi. Người đó nhìn thấy liền nắm tay tôi kéo vào trong tay mình, ủ ủ, xoa xoa.

Đột nhiên tôi nhớ ra trong xe hình như có áo khoác, liền đứng lên đi lấy. Đúng lúc đó, tôi nghe được người đó hào hứng la lên:

“Có rồi! Có rồi!”

Đợi đến lúc tôi ngẩng đầu nhìn lên thì đã quá muộn, vì thế tôi hỏi người đó: “Ước nguyện chưa?”

“A...mãi gọi em, anh quên mất rồi...”

Tôi đưa tay làm dấu hiệu thất bại trêu người đó, lôi áo khoác ra, người đó kéo tôi lại cùng nhau ngồi xuống phủ thêm áo lên. Áo khoác mà che cả hai người thì hơi nhỏ, người đó bảo tôi ôm thắt lưng mình, rồi vòng tay ôm lấy vai tôi, dựa sát vào nhau đến mức dường như không còn khoảng cách.

Sao bằng một chút mặt mũi cũng không chịu cho chúng tôi, lẻ loi rơi rớt, thỉnh thoảng mới có một tia sáng lười biếng xẹt qua phía chân trời. Tính tình trẻ con của người đó nổi lên, liền tuyên bố: “Không bao giờ...thêm làm người chòm sao Sư Tử nữa”.

Tôi len lén cười, có vòng ôm của người đó và áo khoác, tôi ầm ập đến muốn ngủ. Người đó phát hiện ra, tàn nhẫn lay tôi tỉnh lại: “Này, nói anh nghe em ước nguyện điều gì để về thôi, nếu không chúng ta dám phải ngốc ở đây cả đêm lắm.”

“Anh nghĩ nhanh như vậy em có thể nói cái gì?”

“Nói tên của anh ba lần chứ gì nữa!” Trong lời người đó mang đầy vẻ đắc ý.

“Sai rồi, nhanh như vậy chỉ đủ cho em nói “tiền tiền tiền” ba lần thôi.”

Tôi nghĩ về mặt nghiêm túc giọng nói bình thản của tôi đã đả kích người đó vô cùng nghiêm trọng.

Nửa đùa thật nửa giả vờ, người đó xoay người sang chỗ khác, bộ dạng cực kỳ bức bối. Không có vòng tay của người đó, đột nhiên tôi cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Hảo hán không giành ăn trước mắt, tôi vươn người cẩn nhẹ vành tai người đó nói: “Đùa anh thôi mà, em muốn nói chính là “nhất khởi, nhất khởi, nhất khởi” (nhất khởi: cùng nhau) * đó.”

Tên của tôi có chữ “Dịch”, tên người đó có chữ “Khải”*, nói như vậy người đó hẳn sẽ rất vui.

Không nghĩ ra nổi người đó còn ngốc nghếch mà nói: “Đúng rồi ha, vẫn là em thông minh, anh còn muốn nói là “khởi nghĩa, khởi nghĩa, khởi nghĩa”* nữa chứ...”

Hai người chúng tôi, ở góc rừng nho nhỏ tràn ngập mùi thơm ngát của lá cây cùng cỏ xanh mà cười đến đau cả bụng, như hai đứa nhỏ không phải kiêng dè bất cứ điều gì.

Kỳ thật mặc kệ là “nhất khởi” hay là “khởi nghĩa”, nguyện vọng của chúng tôi vẫn chỉ có một.

Chính là, Khải và Dịch, mãi mãi bên nhau.

16. Quyển 2 - Chương 2: Nhà

Đó là một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, diện tích chắc cũng khoảng hơn 70m2.

Phòng khách ngoại trừ tám tấm đệm lớn, cùng một bộ rạp hát tại gia cao cấp ra cái gì cũng không có.

Trên tường có một bức tranh và một tấm thảm treo, bức tranh sơn dầu là khi chúng tôi bon chen mua khu giá rẻ để chuyển nhà gặp được mà mua, còn thảm treo tường là lần người đó đi Tân Cương đặc biệt mua tặng tôi, bên trên là hình một đàn ngựa đang chạy, tôi tuổi ngựa.

Phòng khá lớn bên trái phòng khách là phòng ngủ của chúng tôi.

Giường bên trong là tự tôi khi chính thức dọn vào chọn lấy. Bên cạnh giường có một tủ nhỏ, phía trên đặt đèn bàn, bên trong là một ít đồ riêng tư lặt vặt của tôi và người đó. Tôi nghĩ, cứ lấy sở thích không được hợp nhau cho lắm của hai chúng tôi mà nói, sợ rằng thứ duy nhất giống nhau trong ngăn tủ của mỗi người chỉ có BCS và thuốc bôi trơn mà thôi...

Bình thường ai nhớ ra thì mua cất vào, nên kết quả là thường xuyên xuất hiện tình huống “tài nguyên dư thừa”. Khi đó chúng tôi liền tranh nhau giẫm cột đối phương là “sắc lang”, “sắc quý”, “sắc @@” đủ thứ linh tinh.

Trong phòng ngủ có treo một chuỗi chuông gió. Chuông gió làm bằng giấy, đó là khi chúng tôi cùng nhau đến một thị trấn nhỏ ở Vân Nam vừa nhìn thấy đã thích mà mua về.

Còn có, sàn phòng ngủ lát gỗ là nhờ có tầm nhìn của tôi. Lúc ấy người đó muốn trải thảm, bị tôi vạch trần ý đồ bất lương xong mới không thể không nghe lời, nếu không chờ đến lúc mỗi ngày đều phải giặt thảm chắc chắn vô cùng phiền phức.

Phòng nhỏ bên phải phòng khách cũng có giường, giường đơn. Khi có người ngoài đến nó được giới thiệu là phòng của tôi, kỳ thật đó là phòng tư liệu, cũng là phòng trừng phạt của người đó. Có mấy lần người đó chọc giận tôi thì buổi tối phải đến đó ngủ. Cho nên người đó đối với căn phòng kia cảm thù đến tận xương tủy, cứ đến buổi tối đều phải tự mình khóa lại mới bằng lòng bỏ qua.

Phòng tắm và phòng bếp chúng tôi bài trí cực kỳ xa hoa và cẩn thận. Hai người trưởng thành ở với nhau, cũng phải chú trọng đến chất lượng cuộc sống một chút.

Nhất là phòng tắm, không biết vì sao, người đó hứng thú làm chuyện kia ở đây còn lớn hơn trong phòng ngủ, lần nào cũng làm cho trên gạch men dính lẫn màu trắng trắng. May mà người đó cũng biết rửa sạch không dễ dàng, ngày hôm sau còn mang về mặt xấu hổ giúp tôi một tay.

Có điều nếu người đó bận rộn, tôi cũng không muốn lúc về nhà lại phải thêm vất vả, cho nên tính đi tính lại vẫn là mỗi lúc sửa phòng, tôi góp ý cho người đó thật nhiều. Lần nào người đó cũng nhanh nhẩu đáp ứng, thế mà đợi đến lúc cần nhớ ra lại quăng hết lên chín tầng mây.

Cũng không có cách nào, haizzz...

Lấy tư cách nhà của một mình tinh điện ảnh mà nói, sắp xếp như vậy có thể làm chứng cứ tuyên truyền cực kỳ thuyết phục cho tính “mộc mạc tự nhiên, bình dị gần gũi” của người đó.

Có điều trong mắt chúng tôi, dù căn hộ chỉ giống một cái tổ kết bằng cỏ như vậy, nhưng có đem vàng cũng không đổi được đâu.

17. Quyển 2 - Chương 3: Khó Khăn

Hôm nay tin giải trí hạng nhất trên mạng chính là như vậy: người đó và Quan Nghi đều ở Hongkong quảng bá phim bị bắt gặp vui vẻ nắm tay ra vào khách sạn, còn có ảnh chụp làm bằng chứng kèm theo.

Không thể nói rõ đọc tin đó xong cảm giác của tôi là như thế nào.

Chúng kiến biết bao nhiêu bẽ bối tình ái của người đó, vốn tưởng rằng đã luyện đến công phu định lực của cao tăng Thiếu Lâm, nhưng mà lúc này đây vẫn là khó chịu đến không thể khống chế được.

Quan Nghi. Tôi vĩnh viễn cũng không thể quên thật lâu trước kia, một cuộc điện thoại bình thường của cô ấy đã gây ra cho tôi một đả kích đến hủy diệt cả tâm can như thế nào.

Cho dù sống cùng người đó, cho đến bây giờ tôi cũng không hề tùy tiện truy cứu chuyện về người đó và Quan Nghi.

Không phải là không muốn, mà nhiều hơn cả, chính là không dám.

...

Làm người yêu đồng tính vốn rất khó.

Làm người yêu đồng tính của một ngôi sao còn khó hơn nhiều.

...

Ngày người đó đáp máy bay trở về tôi không đi đón, cho nên người đó mất kiên nhẫn ném tất cả công tác mà về nhà, đương nhiên là chỉ trời vạch đất, thề thốt trong sạch một hồi dài.

Tôi thật lâu vẫn không nói làm cho người đó tính tình chuyển xấu, chỉ trích tôi chỉ giỏi nghi ngờ, không tin tưởng người đó, còn hung hăng chất vấn tôi rốt cuộc từ đầu đến cuối có bao giờ cho người đó đủ niềm tin?

Nhìn đến tôi vẫn ngần ngại người không nói lời nào, người đó cơ hồ nhảy dựng lên nói muốn ra ngoài, nói chịu không nổi sự “tra tấn tinh thần” của tôi nữa. Lúc ra khỏi cửa người đó hơi ngừng lại một chút, tôi cũng đủ thời gian tiến lên, lảo đảo bước đến ôm lấy làm người đó thiếu chút nữa bị tôi đè ngã, nhưng vẫn không tức giận.

“Đừng để em biết...Chỉ cần anh còn về với em, thì anh ở bên ngoài như thế nào đừng để em biết là được rồi...Xin anh...lần sau chuyện như thế này, đừng để cho em phải biết nữa...”

Chính tôi cũng không nhận ra mình từ lúc nào thì đã khóc lớn lên, người đó điên cuồng ôm chặt tôi, mạnh mẽ đến mức làm cả người tôi đau đớn, cũng làm cho tôi tin chắc một điều – người đó đã trở lại.

Không có chuyện gì hết, tất cả chỉ là tin đồn.

Người đó không đi đâu cả, vẫn là của tôi.

Khóc mệt rồi tôi té xỉu luôn trong ngực người đó. Thật sự thì không phải tôi bị dọa thành ra như vậy, chỉ là vì từ sau khi đọc cái tin kia tôi không ngủ được, nhìn thấy người đó tinh thần hoàn toàn thả lỏng mà ngủ thiếp đi thôi.

Cho nên khi tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một phòng bệnh đơn rất lớn, bên cạnh là người đó sắc mặt vô cùng tái nhợt bất an, tôi mới thấy mình rất vô lý.

...

Làm người yêu của người đó rất khó.

Nhưng so với chuyện nhìn người tôi yêu khổ sở, thì khó khăn kia cũng chỉ là chuyện nhỏ, rất rất nhỏ mà thôi.

18. Quyển 2 - Chương 4: Hạnh Phúc

Vô tình nhìn thấy một bức ảnh trong ví của anh, là tấm chúng ta chụp chung kỷ niệm lần đi Hải Nam quay phim. Em biết vì sao anh lại trân trọng nó đến vậy. Trong tấm ảnh đó chúng ta dựa vào nhau rất gần, hơn nữa, tuy nhìn bề ngoài không thấy, nhưng thật ra tay chúng ta đang lén lút nắm chặt lấy nhau.

Quay một cảnh đuổi bắt cướp trên núi, đạo diễn hồ NG (quay hồng) hết lần này đến lần khác, một cảnh không dài, nhưng quay đi quay lại từ quá trưa đến tận lúc trời tối đen. Ông ấy còn tự dưng nổi hứng, quyết định sửa thành nửa đêm bắt cướp.

Em thật sự là mệt muốn chết, nhất là thất lưng, đau đến mức đứng lâu cũng là vấn đề lớn. Anh nhận ra, ban lệnh cưỡng chế em không được tiếp tục chạy đồng chạy tây theo anh nữa. Vì thế em dựa vào một gốc cây lớn mà ngủ.

Tỉnh lại mở mắt ra, phát hiện khoác trên người là bộ cảnh phục dày, lại nhìn đến anh, hiển nhiên chỉ mặc áo đơn màu xanh biếc đang bị đạo diễn tinh thần phần chần chừ thị đuổi bắt cướp khắp nơi...

...

Xem người chủ trì một chương trình nổi tiếng phỏng vấn con người “tuổi trẻ đầy hứa hẹn” là anh trên TV, tự hào chỉ có em có thể nhìn ra anh đang âm thầm nhằm chán, che dấu rất khéo léo sự thật rằng anh đã không còn kiên nhẫn. Máy quay cận cảnh, một tay anh gõ gõ, tay kia rảnh rỗi vỗ về chơi đùa mặt dây chuyền đeo trên cổ.

Em ngồi trước TV nhìn không được khê cười: nhớ rõ lúc em tặng bùa hộ mệnh này cho anh, anh còn làm ra vẻ lạ lẫm mà nói phong cách gì đó của anh là không mang những thứ nhỏ nhỏ như thế này kia mà...

...

Mỗi ngày được sống cùng anh, rất hạnh phúc.

Bởi vì hạnh phúc khi được yêu đối với em mà nói, đã không còn là xa vời như trước nữa.

19. Quyển 2 - Chương 5: Thành Thật

“Chúng em yêu anh!”

“Em yêu anh!”

“...yêu anh!”

Các cô gái Đài Loan quả nhiên nhiệt tình như lửa. Họ có thể không kiêng nể gì mà hưởng thụ tuổi trẻ như thế, không hề lo lắng ngày hôm sau sẽ bị người ta dùng ngòi bút làm vũ khí công kích thành “nông cạn, ham mê theo đuổi thần tượng mà không biết phân đầu”. Quả thật so với các cô gái ở đại lục thì hạnh phúc hơn cũng không ít.

Em đi phía sau, nhìn anh rạng rỡ cười với các cô bên trái một chút, lại liếc mắt đưa tình với các cô bên phải một chút. Lúc đầu thấy rất buồn cười, sau đó lại dần dần dấy lên lửa giận không biết ở đâu ra, cuối cùng không nhịn được nữa, đâm anh một câu: “Thưa ngài, ngài còn nhớ được mình họ gì không vậy? Rõ đẹp mặt...”

Không nghĩ đến anh xoay người lại cũng cho em một câu: “Nghe thật thích đó, người ta ít nhất cũng thành thật hơn em.”

“...yêu anh...”

“...”

Giữa những tiếng la hét dồn dập như sóng biển, lời nói kia không hiểu sao lại làm cho em có cảm giác đau đớn. Tự nhủ với chính mình đó chỉ là lời anh đùa vui, nhưng vẫn không có cách nào quên đi ý tứ trách cứ của anh trong đó.

Cảm giác không thoải mái càng lúc càng mãnh liệt, em nhờ người đại diện của anh làm giúp phần việc của mình, rồi vội vàng chạy về trốn trong khách sạn chúng ta ở, thoát đi sự ồn ào náo động làm em hỗn loạn kia.

...

Em mở tủ lạnh nhỏ trong phòng lấy ra một chai vang đỏ, rót một ly dốc hết vào miệng, nghĩ thầm mình còn cả một đêm dài, lịch trình hôm nay của anh đầy chặt rồi, chưa đến hừng đông thì chưa về được.

Hy vọng đến lúc anh về, em đã uống đủ để có thể “thành thật” một lần với anh.

...

Đêm sâu dần, sâu đến tối tăm, đến mịt mờ, và cứ thế không ngừng thăm thẳm.*

Thời gian đã trôi qua bao lâu em cũng không biết nữa, chỉ nhớ rõ đột nhiên bị ai đó kéo bật dậy từ trên giường một cách thô bạo. Cố gắng mở đôi mắt lơ đãng vì say nhìn mông lung, vừa lúc thấy anh giận dữ chất vấn: “Vì sao không nói một tiếng đã tự bỏ về? Có biết anh tìm em khắp nơi không hả?”

“Em...em yêu anh...”

Anh trước mắt em lay động không ngừng, làm em nhìn mà đầu phát đau, cho nên em phải giữ mặt anh đứng yên lại, thật nhanh thật nhanh nói ra lời vẫn khắc ghi trong lòng em.

Sau khi nói xong em thấy thật thoải mái, nhiệm vụ đã hoàn thành. Em nghĩ thế và ngây ngô cười, lắc lư đầu lảo đảo đi vòng quanh anh, giống như khoe thành tích mà hỏi: “Sao...hả? Đủ thành thật chưa? Ha ha ha...”

Đột nhiên anh như biến thành sói hoang, túm lấy em mà cắn ngấu nghiến. Ý thức của em từ lúc hoàn thành nhiệm vụ đã quay cuồng lắm rồi, giờ thì hoàn toàn nhũn ra luôn.

...

Hóa ra, thành thật với anh, cũng không khó khăn nhiều lắm đâu, anh ạ.

Note: *: nguyên tác chỉ có “Đêm thâm, thâm, thâm,...liên tục đích thâm” (đại khái thể) nên câu này mình sửa triệt để đó, nói luôn để hi vọng bạn nào có đọc QT cũng đừng cạp mình vì tội chế nha ^^

20. Quyển 2 - Chương 6: Kỳ Nghỉ

Tháng mười một, hiếm khi anh có được vài ngày nghỉ.

Một năm trước anh không có thời gian về nhà thăm cha mẹ, lần này thì nhất định không thể không về.

Anh nói muốn em về cùng anh, em nhẹ nhàng cự tuyệt. Còn chưa chuẩn bị tâm lý đối mặt với hai người đã sinh thành nuôi nấng anh, em sợ vừa nhìn đến họ thì lương tâm sẽ thấy tội lỗi mà không nói được lời nào.

Anh không hài lòng cứ nói mãi, rồi cũng đành chịu về một mình.

Trong nhà chỉ còn mình em.

Xem TV, chơi máy tính, đọc lướt lướt mấy cuốn sách, ngày trôi bình thản như nước, thật thư thái hiếm có được.

Có điều lại càng ngày càng khó chịu, bởi vì em càng ngày càng nhớ anh.

...

Sáng hôm nay, em rút cuộc ngồi không không nổi nữa, quyết định tổng vệ sinh, đem tất cả rác rưởi từ hồi nào xử lý sạch sẽ. Nhìn thấy tờ lịch treo tường đã bị đánh năm dấu đỏ tươi, mơ hồ nghĩ, chỉ còn hai ngày, chỉ cần nhịn hai ngày nữa thôi, anh sẽ trở về rồi.

Mà em cũng không biết là chuyện gì xảy ra, buổi chiều hôm đó ma xui quỷ khiến thế nào em lại đi siêu thị, mua một đồng hồ anh thích ăn nhất, vào phòng bếp làm đến hơn ba tiếng đồng hồ, cho đến chạng vạng thì đã xong một bàn lớn đầy đồ ăn ngoài phòng khách.

Em cảm thấy có hơi mệt mỏi, chán nản nhìn một bàn quá nhiều thức ăn cho một người mà ngẩn ngơ.

Thật tức cười, rõ ràng biết anh còn đến một ngày và bảy tiếng nữa mới về, em hôm nay làm sao vậy?

Đồ ăn tỏa hơi ấm và thơm thơm, thế mà em không sao thấy ngon miệng. Có này nghĩ nọ, em lại nhớ đến anh không biết đang làm gì...Đúng rồi, anh mỗi ngày đều gọi điện về kia mà, hôm nay sao còn chưa thấy?

Đột nhiên, kỳ tích xảy ra, cửa phòng mở. Mở ra rồi thì xuất hiện một người, em không tin được vào mắt mình – chính là anh mệt mỏi phong trần đứng đó.

“Nhìn thế nào cũng không thấy em có chút gì bất ngờ, anh không hài lòng, rất không hài lòng.”

Anh nói đùa, đến gần em, bàn tay luồn vào trong cổ áo em. Lạnh quá, em nhảy dựng lên ôm lấy anh, lúc này mới có cảm giác là sự thật.

“Ủa? Sao giống như em biết hôm nay anh về, còn làm nhiều đồ ăn như vậy? Ai nói cho em?”

Em vui mặt vào áo anh, khe khẽ cười, có ai nói cho em đâu.

Chuyện này, em không biết.

Nhưng dù sao em cũng biết đủ rồi.

...

Còn một ngày rười anh được nghỉ, chúng ta bên nhau, ngọt ngào và làm thật nhiều chuyện vui.

Ngày nghỉ của người khác đều ở bên ngoài, ngày nghỉ của chúng ta lại chỉ ở nhà thôi.

Nhưng mặc kệ ngày nghỉ trôi qua ở đâu, vui vẻ là tốt rồi.

Mà ngày nghỉ được ở bên anh, sao có thể không vui.

Có điều những lời này em sẽ không nói cho anh biết đâu, đỡ mất công lại làm anh vênh mặt lên kiêu ngạo với em đó mà.

21. Quyển 2 - Chương 7: Ôm

Anh nói hôm nay anh muốn rửa chén bát, em lập tức nhiệt liệt tán thành, ăn xong thoải mái lên ngôi ở đệm phòng khách xem tạp chí, nghe thấy tiếng anh huýt gió khe khẽ lẫn trong tiếng nước chảy ào ào lấp đầy mỗi góc căn nhà.

Bỗng nhiên, em nhìn thấy ở một góc nhỏ trên trang cuối tờ tạp chí đăng một lời nhắn, trùng hợp thay lại là của một người tên Dịch gửi cho một người tên Khải.

Len lén sải bước đến bên cửa phòng bếp, em đọc thật to lên cho anh nghe: “Khi anh ôm em, là em được bao bọc trong hạnh phúc. – Dịch gửi Khải.”

Tiếng nước đột nhiên dừng lại, anh nhảy đến ôm chầm lấy em, tay còn dính đầy bọt xà phòng. Sau đó anh cười hỏi em, hạnh phúc em muốn được bao bọc ở trong đó là nơi nào, em vươn tay ôm trở lại anh, đặc ý nói chính là nơi này đó.

Vòng tay anh quanh thân thể em lập tức mạnh mẽ siết chặt hơn, em không chịu thua, cũng nỗ lực đấu lại.

...

Em nghĩ, cái ôm của chúng ta vào lúc đó, ngập tràn hạnh phúc.

22. Quyển 3 - Chương 1: Chủ Nhân Của Tâm Hồn

Hôm nay khác với bình thường, anh bị đạo diễn hô NG (quay hỏng) đến sáu lần.

Đến lần thứ bảy thì ông ấy đã hoàn toàn quên nên chừa cho anh chút mặt mũi, nhào đến mắng mỏ: “Đầu cậu là làm từ cái chất gì vậy? Có vài câu thoại cũng nói không được sao? Nhớ giùm cho tôi, cô gái trước mắt cậu là người cậu yêu nhất, là chủ nhân của toàn bộ tâm hồn cậu. Ngoài hình ảnh cô ấy trong đầu ra cậu chỉ có hai bàn tay trắng. Tình cảm chút đi! Cậu là diễn viên mà nói hai ba câu tâm tình còn không bằng một thằng ngốc. Cho cậu hai phút suy nghĩ rồi làm lại!”

Như sấm bên tai, nghe xong lời này của ông ấy, anh bỗng nhiên nhớ đến em. Chủ nhân của tâm hồn anh sao?

Những lúc quay phim, ngay cả mình là ai anh cũng phải quên đi, hôm nay lại hoàn toàn không thể kiểm chế được mà nhớ đến em.

Nhớ những khi em mỉm cười, những khi em tức giận, những khi em làm mấy chuyện hờn sau lưng anh, những khi em hướng về phía anh ánh mắt ngập tràn tình cảm.

Nhớ những khi được ôm lấy em bằng đủ kiểu đi vào giấc ngủ một cách thỏa mãn.

Nhớ những khi em giúp anh xoa xoa tay cùng với chân mà chính em vừa hỏi mượn để gối đầu.

...

Đủ loại hình ảnh của em quay vòng trong đầu anh như đèn kéo quân, anh gần như chưa bao giờ nghĩ là có thể dễ dàng nhớ rõ hình bóng em mọi lúc mọi nơi như thế.

Không đến hai phút, anh nghiêm túc nói với đạo diễn: “Đã xong.”

Máy quay vừa chỉnh ổn thỏa, anh đã bắt đầu chăm chú nhìn vào người trước mắt, thoải mái tự nhiên nói: “Tin tưởng anh, em không cần sợ hãi hay lo lắng bất cứ điều gì, không có ai có thể ngăn cản anh và em ở cùng nhau. Đời này anh có được em, tất cả những thứ khác đều có thể từ bỏ. Nếu ngày mai anh phải chết, thì di ngôn anh muốn lưu lại nhất định là anh yêu em, chỉ có thể là anh yêu em.”

Nói xong anh nắm tay người trước mắt trân trọng mà hôn rất nhẹ, lúc này mới phát hiện hóa ra người đó không phải là em mà là một cô gái trẻ xinh đẹp, phải nói thật là tay người ta nhỏ hơn tay em, cũng mềm hơn một chút.

Thực ra kịch bản cũng không có tình tiết này, cả trường quay đều im lặng khác thường, từ người xếp hậu trường cho đến đạo diễn hay các diễn viên khác đều thế cả. Tách đám người tiến lên phía trước, ông ấy lại đến bên cạnh vỗ vai anh một cái thật mạnh: “Sớm nhập vai được như vậy không phải nói giỡn chứ chúng ta đã giàu to rồi.”

Anh gật đầu mỉm cười liên tục, trong lòng lại âm thầm tính toán: chờ lúc phim này được chiếu, nhất định phải bắt em cùng xem, sau đó anh muốn ôm em nói cho em biết, mấy lời nói kia, là nói cho em nghe đó – chủ nhân của tâm hồn anh.

23. Quyển 3 - Chương 2: Tự Tin

Em đi họp lớp trung học, ở ngay nhà hàng cách chỗ của chúng ta chưa đầy 200m, thế mà anh ở nhà một mình cứ cảm thấy bồn chồn không yên.

Ai mà chẳng biết hội học sinh là thế nào chứ – mật ong non thì rất quý, còn gà con thì như quỳ, càng đông càng dễ loạn, ai mà tính trước được chuyện gì có thể xảy ra.

Hơn nữa anh biết em nhân duyên luôn luôn đặc biệt tốt, dễ chừng có đến một nửa người trong khu nhà vì bất mãn gì đó chồng mình mà thích tìm đến dụ dỗ em, nên anh phải làm sao bây giờ? Càng nghĩ càng thấy không ngồi yên được nữa, anh cẩn thận mang mắt kính thật to cùng với bộ đồ trượt tuyết, trộm chuồn ra để đi giám thị em.

Nhóm các em thật đúng là náo nhiệt, ở trong phòng hết la lại hét phải nói là siêu đẳng náo nhiệt, anh tức giận vì ở bên ngoài buồn quá, đang nghĩ mình chịu chán đã đủ rồi, đột nhiên nghe được:

“A, bí thư này, cái gã trong TV kia, ừ cái gã nổi tiếng ấy, có phải là ông chủ hiện tại của cậu không?”

“Ai? Anh ta hả, ừ, mình là trợ lý và giờ là người đại diện luôn.”

(Là giọng nói của em, hai tai anh lập tức dựng thẳng lên.)

“Nhìn xem kìa, cô nàng diễn chung với hần thật đúng là xinh đẹp, hai người bọn họ quay mấy cảnh nóng bỏng như vậy, nói không chừng diễn xong lại mượn giả làm thật mấy hồi...”

(Đồ chết dấm nào dám to gan bôi xấu anh vậy chứ?)

“Cái thật đó sẽ không có, anh ta có người yêu rồi, không dám đâu.”

(Khẩu khí của em thật sự có cả mười phần anh hùng đại hiệp.)

“Thôi đi, bọn họ là người trong giới giải trí, người nào lại không có tật hôm nay này ngày mai nọ...”

(Anh giận rồi nha!)

“Anh ta thì không, chỉ cần người yêu không quăng anh ta, khẳng định anh ta không dám làm bừa.”

(Em thật anh minh!)

“Cậu khẳng định? Người yêu của hần cũng lợi hại thật, cậu nói thử xem khoảng chừng khi nào thì sẽ quăng đại mình tỉnh này?”

(Anh thật sự muốn đi chém người rồi đó.)

“Người yêu của anh ta hả,…”

(Không cần thừa nước đục thả câu nha, câu này còn không làm anh lo chết được sao chứ?)

“...mình đoán chừng có thể chịu đựng mà ở cùng anh ta cả đời đó, trong tương lai gần sẽ không đá anh ta đâu.”

Anh đột nhiên vươn thẳng lưng, hào hứng hét to một tiếng: “Ông chủ, tính tiền! Đưa thêm mấy chai bia mang về!”

...

Buổi tối hôm đó, lúc em về nhà nhìn thấy anh một mình uống bia đến quên trời đất, có chút ngoài ý muốn, em nói không nghĩ ra được không có em ở nhà anh thật cao hứng, anh ậm à ậm ừ, kỳ thật là anh rất xấu hổ để nói với em...

...cám ơn em, cám ơn tự tin của em, nó cũng mang lại cho anh về tình cảm của chúng ta, một niềm tin rất lớn...

24. Quyển 3 - Chương 3: Dấu Vết Thứ Sáu

“Này, cậu trợ lý của cậu ấy, trông bộ dạng ngoan ngoãn như vậy, kỳ thật rất lợi hại nha!”

Trên đường đi đến phòng tắm hơi, một người bạn đột nhiên nói với tôi như thế.

“Vậy à? Sao cậu lại nói thế?”

“Tôi đoán ngay được là cậu không biết mà. Ngày hôm qua không phải chúng ta cùng đi suối nước nóng mới khai trương sao? Lúc cậu ta thay quần áo, tôi với lão Thái đều nhìn thấy, trước ngực cậu ta có dấu hôn nha, lão Thái còn túm lấy cậu ta mà đếm, tổng cộng có sáu vết lặn đó!”

Tôi cũng không nói gì nhiều mà chỉ cười cười, vừa ha ha vài tiếng vừa nói linh tinh vài câu rời rạc như là: “Tuổi trẻ mà, khó tránh khỏi thôi”.

Kỳ thật trong lòng tôi dâng sóng ngập trời. Thứ nhất là vì không nên dẫn cậu ấy đi cái suối nước nóng vút đi kia, để cho người khác có cơ hội nhìn cậu ấy, sờ cậu ấy. Còn thứ hai, cũng là điểm chết người chính là – dấu hôn thực ra không làm tôi ngạc nhiên, vì chính là tôi làm, nhưng mà số lượng, rõ ràng chỉ có năm thôi!

Ngày thứ năm trước, bởi vì gần đây công việc bận rộn, tôi đã lâu không cùng cậu ấy vui vẻ, hôm đó có cơ hội liền bắt cậu ấy làm kịch liệt vài lần, làm đến mức cuối cùng cậu ấy thật sự là mệt muốn chết luôn. Vì thế tôi cũng chỉ có thể lưu luyến buông cậu ấy ra, nhưng mà để lại năm dấu hôn trước ngực cậu ấy. Lúc đó cậu ấy muốn tránh cũng không tránh được cho nên số lượng tôi tuyệt đối sẽ không nhớ lầm, chắc chắn là năm, là tự tôi tìm từng chỗ vừa ý một mà cắn rất cẩn thận.

Vậy thì vết thứ sáu là...

Chuyện như thế này nói lớn thì cũng không lớn, nhưng mà đúng là làm người ta mệt mỏi, cứ xoáy sâu vào đầu tôi, làm trong người bồn chồn không yên, miệng khô lưỡi khô, đứng không xong mà ngồi cũng không được.

Chia tay sớm mấy người bạn để về nhà, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc cậu ấy vào cửa, tôi nhào đến ôm chầm lấy, kéo áo cậu ấy lên, thừa dịp cậu ấy chưa kịp đẩy ra mà lẩm nhẩm đếm mấy vết đỏ nho nhỏ trước vầng ngực mê người kia – quả nhiên thật sự có sáu!

Trong trí nhớ của tôi không có cái vết phía trên bụng cậu ấy, đỏ đến chói mắt, đỏ rực cả ánh mắt và trái tim tôi.

Cậu ấy còn tưởng rằng tôi giống với mình, vuốt ve tay tôi, xong rồi vừa quở trách tôi vừa nấu cơm. Tôi cảm thấy như có thật nhiều kiến đang bò qua qua lại lại ở trong lòng mình, muốn hỏi cậu ấy, lại không thể nói được lý do vì sao không dám hỏi, quyết định không hỏi rồi, lại vì trạng thái lấp lửng này mà khó chịu vô cùng.

Bữa cơm tôi ăn thật ngớ ngẩn vô vị, ăn xong cũng vẫn buồn bã ỉu xiu.

Tối, cậu ấy tắm xong, đi đến trước mặt tôi, lấy tờ báo tôi vẫn giả vờ giả vịt nhìn ngó bỏ đi, rồi vô cùng dịu dàng hỏi: “Anh sao vậy? Công việc không thuận lợi hay có ai chọc giận anh? Em thấy anh hôm nay không bình thường.”

Tôi suýt nữa đã đem hết những gì muốn hỏi nói ra, đến giây cuối cùng lại nhịn xuống.

Lắc đầu, tôi hé ra một nụ cười, giả vờ như không có việc gì.

Cậu ấy rõ ràng là không tin, có điều cũng không hỏi han gượng ép tôi nữa, chỉ ngồi ở bên cạnh nhẹ nhàng sửa sang tóc, cổ áo ngủ cho tôi. Tôi biết cậu ấy đang an ủi mình, trong lòng cũng dễ chịu đôi chút.

Lúc đi ngủ tôi cũng khác với bình thường mà không đòi hỏi gì, cậu ấy giật mình nhìn nhìn, thở dài, rồi như nghĩ ra chuyện gì nên nhờ tôi: “Đưa giúp em lọ dầu bên chỗ anh được không? Ngày hôm qua đi suối nước nóng bị muỗi cắn một ngum ở trên bụng, ngứa muốn chết, còn hơi đỏ, nhất định là muỗi độc...Anh bị sao vậy? Muốn ăn trứng chim hay sao mà miệng mở lớn thế?”

Bị cậu ấy nhắc tôi mới nhớ mà khép miệng lại – chỉ một chút, tôi lại bắt đầu tự cười ngây ngô: “Muỗi, hắc hắc, muỗi thật ngoan, muỗi thật ngoan...”

“Vui sướng khi người gặp họa, anh bị thần kinh rồi! Còn không nhanh đưa cho em.”

“Phải ha, được được được, lại đây, anh giúp em bôi...”

“Ngu ngốc, anh sờ chỗ nào vậy?”

“Im nào...thoải mái là được rồi, không phải em ngứa sao, anh gỡ giúp em, nào...”

“Này...này...buông tay...ra...a...a...”

...

Bằng cách đó, bí ẩn dấu hôn thứ sáu, vạch trần thành công.

25. Quyển 3 - Chương 4: Bản Đồ Nhỏ Xinh

Ký kết hợp đồng với một công ty ở Hongkong, quả nhiên cách làm việc so với bên đại lục khác rất nhiều, đầu tiên là bận rộn, tiếp theo là mệt mỏi.

Mới chỉ là năm thứ nhất, công ty nói để đẩy mạnh sự nổi tiếng của anh, muốn anh làm một tour trong cả nước quảng bá cho bộ phim mới đến mức kịch bản còn chưa kịp khô mực. Tội nghiệp thân anh vừa quay xong mấy cảnh cuối cùng của bộ phim ở tận sa mạc lặn đó.

Cũng may dọc đường đi đều có em theo cùng chăm sóc anh cẩn thận chu đáo ở mọi nơi, bằng không anh nghĩ đến tám phần anh sẽ nửa đường trốn về nhà của chúng ta, tuyệt không chịu đựng thêm áp bức bóc lột của chủ nghĩa tư bản.

Có điều em cũng mệt mỏi, hốc mắt mới vài ngày đã trũng sâu xuống, đến miền nam lại khí hậu không hợp nên ăn gì cũng không vào, em còn nỗ lực lừa gạt không cho anh biết Nhưng mà em có biết không hả? Chuyện của em, về cơ bản mà muốn gạt được anh, là rất khó đó.

Anh dùng lời lẽ chính nghĩa nghiêm túc thương lượng với công ty rút ngắn thời gian quảng bá lại, được về nhà so với dự định ban đầu sớm một tuần. Vừa mới vào nhà em đã mệt đến lập tức muốn đi ngủ, anh phải vỗ về khuyên bảo mãi mới miễn cưỡng đồng ý đi tắm rửa.

Trong lúc đợi em ra anh nhìn thấy cái túi em vẫn mang theo người lộ ra một tờ giấy mỏng, thuận tay lấy nó mở ra xem thì thấy...

Đó là một tấm bản đồ nho nhỏ, mặt trên là tư liệu về những nơi lần này anh cần đến, như là khí hậu, thức ăn, còn có những khách sạn chúng ta ngủ lại, thời gian biểu và thói quen ăn uống của anh nữa.

Em viết rất cẩn thận, ghi chép lại mỗi nơi phải chú ý những gì, như thế nào mới có thể làm cho anh không quá mệt, như thế nào mới có thể làm cho anh ăn thật nhiều, ngủ thật ngon, ở thật thoải mái, đi thật vui vẻ...

Trang giấy nhỏ gấp lại chỉ bằng bàn tay, nhưng cầm nó anh lại cảm thấy được – thật sự rất nặng.

Đẩy cửa phòng tắm bước ra, em hình như vừa tắm vừa ngủ, nhìn anh miễn cưỡng cười cười. Anh đứng lên, mặc kệ nước vẫn còn ướt, nhảy đến ôm lấy em, em cầu xin anh rất tội nghiệp: “Hôm nay thật sự không được...em mệt...”

Anh không thèm để ý, cầm lấy khăn thay em lau cẩn thận, dẫn dắt em, cuối cùng em cũng thành thật mà mặc cho anh hầu hạ. Lúc lau đến chân, anh cầm lấy nơi mẫn cảm giữa hai chân em, nhẹ nhàng xoa xoa cọ xát, em lại bắt đầu giãy dụa, nhưng rất nhanh đã hoàn toàn dựa vào người anh, dồn dập thở dốc. Thứ gì đó trong tay dần dần gượng nóng bỏng, anh toàn tâm toàn ý muốn làm cho em thoải mái, động tác tay chậm rãi, rằng nhẹ nhàng cắn lấy điểm nhỏ trước ngực em khiêu khích, thân thể em phủ một tầng hơi mỏng màu hồng nhạt, thật đẹp.

Rốt cục lưng em cứng đờ, ở trong tay anh đạt tới cao trào, rồi cả người mềm mại vô lực vùi vào ngực anh, cảm giác em hoàn toàn dựa dẫm vào mình như thế này dễ chịu đến mức làm cho anh ngơ ngẩn. Ôm lấy em về phòng ngủ, dùng khăn tắm lau khô mỗi một tác da thịt của em xong rồi, anh giúp em kéo chăn đắp cẩn thận, đang muốn đi ra ngoài tắm rửa, em mở mắt ra dịu dàng hỏi:

“Còn...còn anh?”

Anh quay lại, cúi xuống hôn lên trán em, cười trả lời: “Ngày mai anh sẽ đòi lại gấp đôi, hôm nay...em nghỉ ngơi cho tốt là quan trọng nhất.”

Em cũng cười, anh mang theo trái tim đập rộn ràng đi ra đóng cửa lại, mang tấm bản đồ cục cưng bé xinh giấu thật kỹ.

Sau này, chờ đến khi hai ta đều đã già, lại lấy ra cùng nhau xem lại, em có đồng ý không?

26. Quyển 3 - Chương 5: Món Ăn Như Ngày Đầu

Sinh nhật tuổi ba mươi của anh đến rồi. Khi đó chúng ta đang ở Hongkong, công ty đã mời không ít người hâm mộ đến ăn mừng cùng anh.

Thật tiếc anh từ nhỏ đã không thích cơm Tây, thịt bò với champaign trong mắt anh cũng không bằng bia với mỳ trộn tương được.

Ném qua miếng bánh ngọt đầy bơ, uống không ít rượu vang có lẽ rất đắt tiền, nhận một đồng đủ loại quà tặng, nghe đầy một tai chất giọng the thé của mấy cô bé xong, anh rốt cuộc có thể cùng em trở lại khách

sạn. Kỳ thật anh vốn chỉ muốn cùng với em trải qua ngày hôm nay, nhưng mà không có cách nào, ai bảo anh là người nổi tiếng làm chi.

Trở lại khách sạn anh kéo em ngồi xuống thảm, thần bí lấy ra một cái túi lớn, nhìn thấy ánh mắt hoang mang của em, anh vui vẻ lôi những thứ ở trong đó ra, mắt của em càng mở lớn hơn.

Hai củ khoai tây bự.

Một gói mì ăn liền.

Một cái bếp cồn.

Em bỗng nhiên cười ha hả, cười vui vẻ hết như anh.

“Gì chứ? Đại minh tinh như anh sinh nhật lại muốn ăn cái này sao?”

“Đúng đó, anh muốn ăn một bữa giống ngày xưa, giống hết như bữa ăn đầu tiên em làm cho anh vậy.”

Em bày ra vẻ mặt “hết cách với anh” rồi xắn tay vào làm, hai củ khoai tây bự hấp rực chấm muối, cùng một gói mì ăn liền vừa chín tới, hai chúng ta chia nhau ăn.

Em và anh, toát hết cả mồ hôi, ở một góc phòng khách sạn xa hoa sang trọng, lén lút làm chuyện xấu như thế.

Vẫn ngon như ngày đó, lại ăn cùng em trong một dịp đặc biệt như vậy, càng ngon.

“Này, quà sinh nhật của anh em đã chuẩn bị chưa đó?”

“Còn chưa có.” Miệng em nhồi đầy khoai tây, nói lúng búng không rõ lời.

“Em không coi trọng anh chút nào sao?” Uống một hớp lớn nước mì ăn liền, anh ai oán chỉ trích.

“Thật ra muốn là có liền, chỉ là đang do dự không biết nên tặng hay không, sợ anh không dám nhận.”

Anh thiếu chút nữa bị sặc: “Em nói sao chứ, chỉ có em không dám tặng thôi, làm gì có chuyện anh không dám nhận.”

Em im lặng sờ sờ mũi mình, rồi cười tủm tỉm hỏi anh: “Em nè, đóng gói lại tặng anh, có muốn không? Có thể làm cơm cho anh ăn cả đời đó.”

Lòng anh vì những lời này mà nhảy nhót tung bừng, nhưng vẫn cố ý phụng phịu nói: “Em á? Em chẳng đã sớm là tài sản cá nhân của anh sao? Này cũng tính à? Em xấu quá đi.”

Sau đó anh dùng hết sức lực chụp lấy em, đòi một nụ hôn có hương khoai tây dài bất tận.

...

Nếu được, anh hy vọng mỗi sinh nhật từ nay về sau, đều có thể ăn những bữa cơm do em làm như thế này.

Không đúng không đúng, có thể cái gì chứ, là “nhất định” sẽ được ăn.

27. Quyển 3 - Chương 6: Hôn Lễ Bí Mật

Thời gian trôi qua thật nhanh, sinh nhật anh ba mươi tuổi xong chưa được hai năm, đã đến sinh nhật em ba mươi tuổi.

Từ nay về sau chúng ta chính thức là hai ông già.

Quà sinh nhật anh là em.

Còn quà sinh nhật em?

Anh cam đoan em không thể nào tưởng tượng được.

...

“Lại đây.” Anh kéo tay em ngồi xuống, chỉ vào một tờ giấy đỏ được một tấm bìa che cẩn thận trên bàn: “Ký tên em lên.”

“Giấy bán mình hả?” Chắc chắn, tính cảnh giác của em đúng là cao.

“Anh cũng ký nữa mà, không tin em xem đi.” anh cho em nhìn phía bên kia một cái: “Cả chỉ tay cũng ẩn luôn rồi, rất có thành ý đó.”

“Rốt cuộc đây là cái gì vậy? Anh lại thần kinh nữa hả?”

“Đừng hỏi nhiều, em ký xong là biết, nào, ngoan, nghe lời, ký đi.”

Đỗ dành mãi lừa được em ngập ngừng ký tên xong, anh mới lật ra cho em nhìn mặt giấy, chính là...một tờ hôn thú đỏ thắm.

Đầu tiên là dán ảnh chụp rực rỡ màu sắc của hai chúng ta, nhìn có hơi ngốc một chút.

Sau nữa có số chứng minh nhân dân, chứng nhận đăng ký hộ khẩu, chứng nhận kiểm tra sức khoẻ cùng với một phần quan trọng nhất...

Mặt trên viết rõ: Chứng nhận hai công dân nam giới kết hôn hợp pháp.

Cuối cùng là con dấu đỏ tươi cùng với chữ ký của hai chúng ta.

“Hắc hắc, thế là từ nay về sau anh đã danh chính ngôn thuận rồi.” Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của em, anh thừa cơ hôn rất nhanh lên khoe môi em một chút, một người con trai đã ba mươi tuổi còn đáng yêu như vậy, thật tội lỗi, tội lỗi.

“Anh...từ đâu mà làm được...”

“Chi tiết vấn đề em không cần biết, dù sao về sau anh là người được pháp luật bảo vệ, em không thể muốn là quãng anh được.”

Em trừng anh làm vẻ mặt buồn nôn, anh vui vẻ kéo tay em, lấy ra một chiếc nhẫn bạch kim anh vẫn một mực giấu ở trong ngực đến ấm nóng. Khi mang cái nhẫn nhỏ này đeo vào ngón áp út bên trái của em, tay anh run rẩy kỳ lạ.

“Nhìn đẹp lắm.” Im lặng hồi lâu, anh nói.

“Vậy sao.” Giọng nói của em cũng run run.

“Bây giờ đổi lại em đeo cho anh được không?” Anh đưa cho em một chiếc nhẫn khác, em nhận lấy rất chậm, chậm đến trang trọng thiêng liêng.

Anh đưa tay cho em, nhìn thấy em cầm nó cố gắng đeo vào tay anh, không biết hai chúng ta ai quá mức khẩn trương, mất cả nửa ngày cũng chưa thành công. Trán em đã có mồ hôi tinh tế rịn ra, anh cũng vô cùng kinh ngạc.

“Anh...Này! Anh không phát hiện hai cái nhẫn cùng một cỡ hả?”

Đột nhiên em mắng anh rất dữ, cầm lấy chiếc nhẫn dễ dàng đeo vào ngón tay áp út bên phải của mình.

“Thật sự là...ngu ngốc mà!”

“Phải ha, có thể là lúc đó cả hai cái anh đều nói cỡ của em...” Anh thất vọng, nhớ lại lúc đó thật sự là quá lo lắng, quả nhiên phạm lỗi rồi.

“Ngu ngốc...” Lần này em nói rất nhẹ, còn mang theo ý cười. Anh cúi thân ngẩng đầu nhìn em, phát hiện lúc em cười, cũng là lúc nước mắt rơi đầy trên má.

Chất lỏng nóng rực rót xuống tay anh. Anh liếm liếm, mặt chán, còn vừa chua vừa đắng. Nhưng nhìn em xem, này mi, này mắt, này môi, đều đang cười, nụ cười từ sâu thẳm trái tim vô cùng rạng rỡ.

Anh ôm lấy vai em, tháo chiếc nhẫn bị lỗi ra, nhẹ giọng hỏi: “Ngày mai chúng ta cùng đi đổi được không?”

Em chủ động hôn anh, kỳ thật anh cũng biết đó là câu vô nghĩa, cho nên không thèm nhắc lại. Miệng, đôi khi có thể làm những chuyện sáng tạo hơn, nói nhiều lãng phí lắm.

Nhớ rõ buổi tối hôm đó lúc chúng ta làm tình không hẹn mà cùng thật cẩn thận, thân thể rõ ràng đã quen thuộc như vậy mà tối đó hình như có một ý nghĩa mới.

Là ý nghĩa của đêm tân hôn, là kể từ tối hôm đó chúng ta bắt đầu cuộc sống hôn nhân bí mật của mình.

Chúng ta dùng thân phận hoàn toàn mới, lại một lần nữa có được nhau.

...

Anh còn biết, buổi tối hôm đó em nghĩ rằng anh đã ngủ, tiến đến bên tai nhẹ nhàng nói với anh: “Cảm ơn anh, em sẽ nhớ rõ ngày em ba mươi tuổi là ngày chúng ta kết hôn, nhớ cả đời...Cảm ơn anh. Em yêu anh.”

Em đương nhiên không biết anh nghe xong đã mấp máy môi trả lời: “Đây là chuyện anh vẫn muốn vì hai chúng ta mà làm, đừng nói cảm ơn anh khách sáo như vậy, chúng ta là người một nhà rồi. Anh cũng yêu em.”

Sở dĩ không nói ra tiếng là bởi vì sợ da mặt em mỏng, chứ tuyệt đối không phải đột nhiên anh ngượng ngùng đâu.

...

Tuy rằng chúng ta chỉ có thể có được hôn lễ đơn giản mà bí mật như thế này, nhưng tình cảm của anh và em là vô cùng quang minh chính đại.

Cho đến bây giờ anh vẫn luôn tin tưởng vững chắc điều này.

28. Quyển 3 - Chương 7: Thơ Tình

“Muốn dâng tặng người tất cả của ta

Muốn hôn tay người cùng hoàn thành mơ ước

Dưới góc tường cùng chôn ký ức

Chờ khi chỉ có hai ta...

...cùng nhau xem chuyện cũ đôi mình...

Này tình yêu, cần hỏi làm chi

Bần khoản làm gì ta có thuộc về người mãi mãi?

Dẫu một mai tóc thời gian có bạc

Tình yêu ta vĩnh viễn không phai màu...”

...

Rốt cuộc thơ này là Khải viết tặng Dịch, hay là Dịch viết tặng Khải?

Hai người bọn họ đều kiên quyết liều chết phủ nhận, nói rằng thứ buồn nôn như vậy mình tuyệt đối không viết ra nổi.

Cho nên chúng ta cũng không có cách nào biết được sự thật rồi.

Có điều bài thơ này, tôi đều đã nhìn thấy ở góc sâu trong túi áo của cả Khải và Dịch.

Cho nên...

...sự thật là...

...không biết đâu ^^...

.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/15p-7h-6sm-dich-co-su-dai-tap>